

Kangler & Primc Združena desnica –
Glas za otroke in družine, Nova Ljudska stranka Slovenije

(v nadaljevanju: pritožnik)

6.5.2018

Vrhovno sodišče [Republike Slovenije](#)
[Tavčarjeva 9](#)
[1000 Ljubljana](#)

ZADEVA: Pritožba zoper Odločbo Volilne komisije 6. volilne enote št. 041/4/2018-11 z dne 4.5.2018

Pritožnik izpodbija izrek odločbe št. 041/4/2018-11 z dne 4.5.2018 Volilne komisije 6. volilne enote, zaradi napačne uporabe materialnih in procesnih pravnih podlag kot izhaja iz nadaljevanja te pritožbe in predlaga, da se odločba v celoti razveljavi ter odloči, da Lista Kangler & Primc Združena desnica – Glas za otroke in družine, Nova ljudska stranka Slovenije izpolnjuje pogoj spolnih kvot iz 43. člena Zakona o volitvah v državni zbor (v nadaljevanju: zakon).

1. Pritožnik zatrjuje, da je prvostopni organ napačno določil delež ženskih kandidatk na listi Kangler & Primc Združena desnica – Glas za otroke in družine, Nova ljudska stranka Slovenije v 6 volilni enoti. Šesti odstavek 43. člena zakona določa: »Na kandidatni listi noben spol ne sme biti zastopan z manj kakor 35% od skupnega dejanskega števila kandidat in kandidatov na listi.«

V volilni enoti št. 6 je 11 okrajev. V 4 okrajih kandidira ženska, v 7 kandidira moški. To pomeni, da je delež dejanske zastopanosti žensk v okrajih v tej volilni enoti 36,3%. V štirih volilnih okrajih v tej enoti bodo volilke in volilci volili kandidatko pritožnikove liste in ne kandidata. Cilj zakona, ki izhaja iz predloga zakona, je doseči čim večjo enako zastopanost žensk in moških v Državnem zboru. S tem, ko v 36,3% okrajev kandidira ženska je zakonski cilj dosežen. Stališče volilne komisije, da je potrebno, da je v volilni enoti v okrajih potrebno, da je najmanj 35% različnih predstavnikov določenega spola je nevzdržen, saj zakon ne govori, da morajo to biti različne osebe, nasprotno zakon, daje možnost, da kandidira ena oseba v dveh okrajih.

V slovenskem volilnem sistemu je volilni okraj osnovna teritorialna enota, v kateri kandidirajo kandidatke in kandidati. Ko se ljudje odpravijo na volišča, na kandidatnih listah poleg imena in znaka strank vidijo tudi ime kandidat in kandidatov v njihovem volilnem okraju. In na glasovnicah v volilni enoti št. 6 bo na glasovnicah v rubriki Kangler & Primc Združena desnica – Glas za otroke in družine, Nova ljudska stranka Slovenije, dejansko 36,3% kandidat, s čemer je zadoščeno zakonski normi. Pritožnik zato predlaga, da Vrhovno sodišče ugotovi, da je volilna komisija volilne enote št. 6 napačno razlagala zakon, ko je napačno določila delež volilk in volilcev pritožnika.

V slovenskem volilnem sistemu ne obstaja lista stranke ali koalicije na ravni volilne enote, zato je sklicevanje na neobstoječo listo ter postavljanje pogojev zanjo pravna in logična

kontradikcija. Volilke in volilci namreč ne odločajo o nobeni taki listi kandidatov, ampak volijo kandidata za poslanca v svojem volilnem okraju in s tem njegovo stranko oz. koalicijo na ravni okraja, enote in države. Ti glasovi se potem seštevajo najprej na ravni države, da se določi število poslanskih mest, potem na ravni enote, da se določi število poslancev na ravni enote in nato še na ravni okraja. Vendar se na ravni okraja ne upošteva absolutno število glasov, kar bi pomenilo en človek en glas in bi morda vsaj v tem pogledu lahko govorili o neke vrste listi, ampak v deležu, glede na število volilcev, vendar ne na ravni enote, ampak na ravni okraja! Se pravi ne poteka določitev poslank in poslancev na ravni enoti na podlagi načela en človek en glas, ampak načelo en človek en glas velja zgolj na ravni okraja. To je naslednji kronski dokaz, da ne obstaja lista kandidatov na ravni volilne enote, saj na ravni volile enote niti vsi glasovi enako ne štejejo, ampak so lahko med njimi razmerja tudi 1:3. Volilni glasovi v slovenskem volilnem sistemu enako štejejo zgolj na ravni države in volilnega okraja! Zato je popolnoma pravno nevzdržno, da neobstoječo pravno entiteto volilna komisija 6. volilne enote določa kot volilno listo.

Volilni list torej na volitvah v Državni zbor Slovenija ne pozna, jih pa pozna na lokalnih volitvah, kjer mestne oz. občinske svete voli na podlagi list po proporcionalnem sistemu z možnostjo preferenčnega glasu. Volilne kandidatne liste so torej značilnost proporcionalnih volilnih sistemov, ki pa ga v Sloveniji za volitve v Državni zbor nimamo.

Dokaz, da v Sloveniji nimamo na volitvah v državni zbor volilnih strankarskih list in koalicij je tudi to, da na glasovnicah volilke in volilci ne glasujejo o kandidatni listi volilne enote.

Lista kandidatov na ravni volilne enote bi obstajala lahko v proporcionalnem sistemu, kjer bi imela lista kandidatov funkcijo določanja vrstnega reda izvoljivosti kandidatov in kjer bi tudi volilke in volilci na glasovalnem listu imeli pred sabo tako listo. Tako pa imamo v Sloveniji osnovne enote volilne okraje.

Na listah kandidatov po volilnih okrajih bo tako v tej volilni enoti na pritožnikovi listi nesporno v 4 okrajih ženska. Tako izgleda tudi sestava obrazcev list, kjer so morali predlagatelji za vsak volilni okraj zapisati enega kandidata. V sedmih okrajih moški, v štirih žensko, zato bodo tudi volilke in volilci na volitvah v 4 okrajih dejansko volili žensko predstavnico pritožnikove liste, v 7 pa moškega predstavnika pritožnikove liste. Spol je lahko samo moški ali ženski. Po nevzdržni pravni in človeški logiki volilne komisije 6. volilne enote bi torej v teh štirih volilnih okrajih kandidiral kdo, če ne ženska, ki je na listi.

Naslednji kronski argument, ki govori, da dejansko nimamo strankarske ali koalicijske liste kandidatov je, da so si največji konkurenti za poslanska mesta prav kandidati v okviru ene liste kandidatov in sicer v nepredvidljivem volilnem sistemu, kjer volilke in volilci ne morejo dati podpore kateremu koli med kandidati v volilnem sistemu, kjer bi imeli na razpolago tudi spolne kvote, ampak samo enemu, to je tistemu, ki kandidira v njegovem volilnem okraju, brez možnosti, da bi se odločali po svojih spolnih referencah, npr. volilka ali volilec, ki bi rad na volitvah v državni zbor volil npr. žensko iz svoje stranke tega v nobenem primeru ne more storiti, če v njegovem okraju na listi »njegove« stranke kandidira moški. V obstoječem volilnem sistemu torej volilkam in volilcem de facto ni omogočena dejanska spolna kvotna izbira v okviru določene liste. To je nov kronski dokaz o neobstoju liste stranke ali koalicije na ravni volilne enote. Saj, če bi taka lista obstajala, bi nujno morala omogočati izbiro volilkam in volilcem, da bi na listi »svoje« stranke ali koalicije lahko volili moškega ali žensko. Torej je tudi v tem pogledu lista volilne enote v slovenskem volilnem sistemu na volitvah v Državni zbor neobstoječa.

Ker v Sloveniji na volitvah v Državni zbor torej de facto nimamo list kandidatov, ki bi jih volilke in volilci volili, niti se njihovi glasovi enakovredno ne upoštevajo in razdeljujejo na ravni volilne enote, je pravno nevzdržno fiktivno določati spolne kvote na ravni fiktivne volilne liste na ravni volilne enote. Dosledno po zakonu je zgolj ugotavljati kandidate oz. kandidatke po posameznih okrajih v volilni enoti, se pravi ali je med 11 okraji v vsaj 4 zagotovljena zastopanost enega spola. Temu zakonskemu kriteriju pa lista Kangler & Primc Združena desnica – Glas za otroke in družine, Nova ljudska stranka Slovenije, kot je dokazano nedvoumno ustreza saj od skupno 11 okrajev v štirih kandidira ženska v 7 pa moški.

Pritožnik zato predlaga, da Vrhovno sodišče razveljavi določitev deleža zastopanosti žensk in moških na pritožnikovi listi in ugotovi, da je le ta dejansko 36,3%, kar je v skladu z zakonom.

2. Pritožnik ugotavlja, da volilna komisija volilne enote potem, ko je napačno ugotovila, da lista ne izpolnjuje pogoja spolne kvote v skladu s 43. členom Zakona o volitvah v državni zbor (v nadaljevanju: zakon), ni odločila v skladu s 56. členom zakona in dala pritožniku pravice do odprave domnevnih formalnih pomanjkljivosti liste.

a) Kljub temu, da je argument pod točko 1. po mnenju pritožnika neizpodbojen in zadostuje za ugoditev njegovi pritožbi, pa pritožnik nadalje navaja, da prvi odstavek 56. člena zakona določa: »Če volilna komisija volilne enote ugotovi, da lista kandidatov ni določena v skladu s tem zakonom, jo zavrne.« V povezavi s tem določilom je tretji odstavek, ki pravi: »V primerih iz prejšnjih dveh odstavkov volilna komisija listo kandidatov zavrne v celoti ali samo glede posameznih kandidatov.«

Ključno pri razumevanju določbe prvega odstavka je razumevanje in interpretacija besedne zveze »ni določena v skladu z zakonom«. Tako po jezikovni razlagi kot iz konteksta nadaljevanja člena je očitno, da se besedna zveza »določena v skladu z zakonom« lahko nanaša v prvi vrsti na postopek njene določitve. To pomeni ali je bila določena v skladu z zakonom in internimi pravili stranke, s priloženimi soglasji kandidat in kandidatov ter podkrepljena z dovolj velikim številom podpisov volilk in volilcev. Ob tem pritožnik poudarja, da je z odločitvijo prvostopnega organa o izključitvi celotne liste v volilni enoti grobo poteptana tudi volja vseh volilk in volilcev, ki so s podpisom na upravni enoti izkazali svojo podporo, da lista kandidira na volitvah.

Zakon namreč predvideva, da se znotrajstrankarski postopki izvedejo v skladu z zakonom in pravili stranke, zaradi česar je tudi vložitev strankarske liste mnogo enostavnejša, kot vložitev državljske liste, za katero je potrebno zbrati 1000 podpisov. Ker zakon za stranke predvideva lažjo obliko, zahteva tudi dosledno izvedbo postopkov določitve liste v skladu z zakonom in internimi akti stranke. Ker prvostopni organ pri postopku določitve liste Kangler & Primc Združena desnica – Glas za otroke in družine, Nova ljudska stranka Slovenije ni ugotovil nobene kršitve postopkov za določitev, liste ni mogel izločiti na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona.

b) Zakon v drugem odstavku določa: »Če volilna komisija volilne enote ugotovi formalne pomanjkljivosti liste kandidatov, zahteva takoj od predlagatelja, da jih v treh dneh odpravi. Če formalne pomanjkljivosti niso pravočasno odpravljene, volilna komisija listo kandidatov zavrne.« V postopku je prvostopni organ ugotovil formalno pomanjkljivost liste kandidatov in sicer, da ni v skladu s 43. členom zakona, ki določa spolne kvote. Prvostopni organ bi zato

moral upoštevati določilo drugega odstavka 56. člena zakona in pritožnika pozvati k odpravi formalnih pomanjkljivosti liste. Tega prvostopni organ ni storil in s tem kršil bistveno procesno pravico stranke v postopku.

c) Seveda morajo biti v postopku odprave formalnih, kakor tudi vsebinskih pomanjkljivosti upoštevane pravice drugih list, ki so bile vložene v smislu, da ne more prihajati do špekulativnih zamenjav na listi, na kateri je potrebno odpraviti pomanjkljivosti, zaradi česar bi lahko bile potencialno oškodovane druge liste, ki kandidirajo v volilni enoti. To pomeni, da lista, ki odpravlja pomanjkljivosti, ne more več poljubno spreminjati kandidatov na listi, ampak zgolj zagotoviti odpravo formalnih pomanjkljivosti, kar v danem primeru lahko pomeni zgolj, da umakne toliko kandidatov, da zagotovi izpolnjevanje spolne kvote in s tem zadosti formalnim pogojem za potrditev liste. To pomeni, da bi organ moral naloži predlagatelju, da v skladu z zakonom in z internimi akti iz liste umakne toliko moških kandidatov, da bi bila izpolnjena spolna kvota določena s 43. členoma zakona. Tega organ ni naredil in je zato bistveno kršil pravice pritožnika v postopku, ki mu jih daje sam zakon.

V primeru, da je prvostopni organ ocenil, da ne gre za formalne pomanjkljivosti, pa bi moral tudi te odpraviti na najmilejši možen način z vidika zagotavljanja volilne pravice. Pri tem je imel možnost, da bi sam izločil število kandidatov, ki je potrebno za zagotovitev spolnih kvot ali pa da bi k temu pozval pritožnika, da to naredi na način kot je potrdil listo kandidatov, se pravi s tajnimi volitvami (več o tem ob naslednjih točkah pritožbe).

č) K zgornji interpretaciji zakonodajalec izrecno napotuje z določilom tretjega odstavka zakona, ki pravi: »V primerih iz prejšnjih dveh odstavkov volilna komisija listo kandidatov zavrne v celoti ali samo glede posameznih kandidatov.« Iz tega določila povsem nedvoumno izhaja, da lahko organ zavrne celo listo ali samo posamezne kandidate. To lahko naredi iz razlogov ugotovitve zakonske neprimernosti kandidatov npr. da ni državljan, da še ni polnoleten ali na podlagi tehtanja pravic, se pravi da sankcijo primerja z razsežnostjo kršitve ter možnostjo ali nemožnostjo njene odprave. Tega tehtanja pa organ, kot je razvidno iz obrazložitve, ni izvedel.

V primeru, da bi organ izvedel tehtanje pravic bi ugotovil, da gre za konkuriranje dveh osnovnih ustavnih pravic:

- pravice do volilne pravice (aktivne in pasivne), ki je pravzaprav najosnovnejša politična pravica in edina, ki je garant demokracije

- pravice do enakopravnosti spolov, ki se zagotavlja tudi prisilno s kvotami.

Volilna pravica, tako aktivna kot pasivna, je najbolj temeljna demokratična pravica, prav tako pravica volilk in volilcev do demokratične izbire. Enakopravnost ženskega in moškega spola je prav tako temeljna ustavna pravica, vendar je v ustavi razumljena mnogo širše kot v zakonu. V zakonu ima vlogo prisilnega sredstva za delno, niti ne v celoti, zagotavljanje le te. Iz navedenega je v duhu ustavnih demokratičnih pravic in tehtanja v konkretnem primeru povsem jasno, da je v volilnem postopku potrebno zagotavljati čimširšo svobodo volilne pravice in ne sprejemati odločitev, ki bi, več kot je najbolj nujno, omejevale volilno pravico. Zato je potrebno vse ukrepe izvajati za največjo možno skrbnostjo za zagotovitev volilne pravice tako aktivne kot pasivne ter pravice volilk in volilcev do izbire, ob seveda hkratnem upoštevanju določila 43. člena zakona o spolnih kvotah.

Prvostopni organ je v nasprotju s tem absolutiziral zakonsko določilo o spolnih kvotah ter ob tem brez slehernega tehtanja, kako bo s tem posegel v uresničevanje aktivne in pasivne volilne pravice radikalno omejil pasivno volilno pravico nespornih kandidatov oz. kandidatke ter aktivno volilno pravico državljanek in državljanov do izbire. S tem je nesorazmerno brez utemeljenega razloga omejil volilno pravico, kot temeljno demokratično pravico na območju, ki zajema približno 1/8 volilk in volilcev v državi oz. preko 205.000 volilk in volilcev.

Absolutizacija enega določila zakona nasproti drugim in celo ustavnim normam je pravno nedopustno, saj je s tem prvostopni organ posegel v vrsto tudi drugih ustavnih pravic. Prav tako bi moral prvostopni organ postopati tako, da bi na zakonsko in ustavno skladen način zagotovil tehtanja volilne pravice in določila o spolnih kvotah z možnostjo poprave ne pa z nesorazmernim izločevanjem in zanikovanjem volilne pravice, do česar privede njegova odločitev. Da bi torej lahko ohranili obe pravici, bi morala v skladu z zakonom volilna komisija dati pritožniku možnost, da odpravi kršitev ali sama odpravi neskladnost. To da samovoljno preko kriterija spolne kvote zavrne celotno listo kandidatov, je nedopusten poseg v volilno pravico kot temeljno demokratično človekovo pravico - kršitev volilne pravice tistih kandidatov, ki so bili zaradi tega onemogočeni pri kandidaturi, ter kršitev volilne pravice vseh volilcev, ki bi želeli voliti kandidate predlagatelja liste kandidatov, t.j. volilcev liste Kangler & Primc Združena desnica – Glas za otroke in družine, Nova ljudska stranka Slovenije. Z zgoraj navedenim je utemeljeno, da tudi ostale odločitve prvostopnega organa, ki so sledili napačni določitvi deleža žensk in moških, ne pomenijo zgolj neposredne kršitve zakona, temveč tudi Ustave Republike Slovenije in Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic.

3. Kljub temu, da je argument pod točko 1. po mnenju pritožnika neizpodbojen in zadostuje za ugoditev njegovi pritožbi, pa pritožnik nadalje navaja nespoštovanje načela sorazmernosti. Zavrnitev liste je v nasprotju z načelom sorazmernosti, saj gre za hudo sankcijo, ki lahko posledično vpliva na celoten politični proces in uvrstitev stranke v DZ ter s tem na sestavo DZ v celotnem mandatu. To je preostra sankcija za spodrselj pri spolnem razmerju kandidatne liste. Še posebej zato, ker bi jo bilo možno v tridnevnem roku, zakonito, v skladu s predpisanim internim postopkom za določanje liste odpraviti ter brez škode za druge kandidatne liste odpraviti, in s tem zadostiti določbi zakona, katere cilj je zagotoviti enakopravno zastopanost spolov, in ne popolna distorzija volilnega procesa. Zato bi že prvostopenjski organ moral izbrati rešitev, ki jo za take primere predvideva zakon, ki vodi v odpravo pomanjkljivosti, saj bi tak ukrep bil v skladu z načelom sorazmernosti in sledil ciljem zakona, ki gotovo niso v smislu omejevanja in celo zanikovanja aktivne in pasivne volilne pravice, do česar nujno privede nezakonita odločba prvostopnega organa, ki je predmet te pritožbe.

Z zavrnitvijo kandidatne liste pa je prvostopni organ kršil celoten niz ustavnih pravic, ki so višjega ranga kot sicer pomembna enakopravnost spolov pri kandidaturah. Glede na to, da je bil cilj zakonodajalca predvsem dvigniti zastopanost žensk na volitvah v DZ, je prvostopenjski organ z zavrnitvijo celotne kandidatne liste, možnosti za participacijo žensk samo še poslabšal, saj je s svojo odločitvijo onemogočil tudi kandidaturo obeh žensk na listi, kar prav gotovo ni bil in ne more biti cilj zakona. Nezakonita odločitev prvostopnega organa utemeljena z določilom o spolnih kvotah je zato pripeljala do pravno absurdne in nevzdržne situacije, da je namesto, da bi pomagala do večje zastopanosti žensk, onemogočala kandidaturo žensk na tej listi in seveda tudi moških!

Glede pomena tretjega odstavka 56. člena zakona obstaja sodba Vrhovnega sodišča iz leta 2011 (Uv12/2011 z dne 15.11.2011), ki pa je povsem arbitrarna, saj brez argumentacije

avtoritativno zaključiti: »Tretji odstavek 56. člena ZVDZ po mnenju Vrhovnega sodišča omogoča delno zavrnitev liste kandidatov le v primeru, če za to obstaja zakonski razlog, ki se tiče take posamezne kandidature in ne liste kandidatov.« Pritožnik ob tem poudarja, da gre v resnici za mnenje sodnika/ce, ki je sodbo pisal, saj tretji odstavek 56. člena niti z besedo ne omenja, da posameznih kandidatov ni mogoče zavrniti iz razlogov, ki zadevajo listo kandidatov. Vrhovno sodišče ni pristojno dajati obveznih razlag zakonov, ampak jih je dolžno interpretirati in izvajati v skladu z namenom in cilji zakona ter tako, da ne omejujejo več kot je nujno potrebno temeljnega namena zakona, to je v tem primeru gotovo svobodno izvrševanje aktivne in pasivne volilne pravice. Tovrstna interpretacija zakona je samovoljna in v ničemer podkrepljena v zakonu, hkrati pa lahko privede, kot v zadevnem primeru do hudih kršitev aktivne in pasivne volilne pravice in nesorazmerno visoke sankcije z dolgoročnim negativnim vplivom na politična razmerja v državi in posledično na vse, kar je s tem povezano.

Vsebina tretjega odstavka: »V primerih iz prejšnjih dveh odstavkov volilna komisija listo kandidatov zavrne v celoti ali samo glede posameznih kandidatov.«, napotuje prvostopni organ da lahko odloča o strogosti sankcije, hkrati pa tudi daje možnost, odprave napak. Odprava napak hkrati pomeni že sankcijo - zavrnitev posameznih kandidatov pomeni, da lista v tistem volilnem okraju ne more zbirati glasov.

Maksimalne sankcije so v kazenskih in vseh drugih zadevah rezervirane za najhujše primere. V tem primeru, ko se je Vrhovno sodišče postavilo na nevzdržno stališče, da so vse napake povezane z listo kandidatov sankcionirane z maksimalno kaznijo, hkrati tudi izenači minimalne in najhujše napake ter jih meče v isti koš, kar je pravno nevzdržno, vodi do absurdnih situacij in v primeru volitev predstavlja kršenje najpomembnejše demokratične ustavne pravice. S tem meče tudi dvom na celotni volilni proces ter utemeljen sum o zlorabi državnih in pravosodnih organov za politične namene. V danem primeru kandidatnih list so gotovo mnogo hujše vsebinske pomanjkljivosti, nekaterih niti ni več mogoče popraviti npr. ne dovolj zbranih podpisov volilk in volilcev ali pa zakonsko neskladen postopek določitve liste, ki bi sicer od vlagatelja zahteval zbranih 1000 podpisov, namesto da je vložil zgolj 100 podpisov itn. Ob taki oblastno avtoritativni interpretaciji zakona, ki jo je glede tretjega odstavka 56. člena zavzelo Vrhovno sodišče in za katero zakon ne daje nikakršne podlage, so vse (manjše, večje in največje) napake vržene v isti koš in sankcionirane z najstrožjo sankcijo, kar je v nasprotju z načelom pravičnosti.

4. Pritožnik nadalje opozarja na določilo prvega odstavka 57. člena zakona, ki določa: »Če volilna komisija volilne enote ugotovi, da je posamezni kandidat določen na dveh ali več listah kandidatov v volilni enoti, šteje za veljavno kandidaturo, ki je bila prva določena in o tem takoj obvesti kandidata in predstavnike list.« Analogija s primerom pritožnika, v kolikor Vrhovno sodišče ne bi sprejelo nedvomne argumentacije pod točko 1, je več kot očitna. Tudi v tem primeru gre za vsebinsko napako in to celo dveh list!, vendar ni navodilo, da se obe listi kandidatov zavrne, kot je naredila volilna komisija 6. volilne enote v primeru pritožnika, ampak gre zakon v smeri zagotavljanja volilne pravice, ne njenega onemogočanja. Prvostopni organ bi lahko tudi po analogiji s prvim odstavkom 57. člena odločil v smeri zagotavljanja volilne pravice, namesto tega pa se je odločil za maksimalno zanikanje volilne pravice. Po analogiji s tem členom bi torej volilna komisija morala potrditi toliko moških kandidatov po vrstnem redu, kolikor je mogoče za zagotavljanje spolne kvote, po svojem, po mnenju pritožnika sicer napačnem stališču. Tega prvostopni organ ni storil, ampak se je odločil za maksimalno sankcijo, ki ni v duhu zakona, kot je razvidno tudi iz navedenega prvega odstavka 57. člena.

5. V Sloveniji smo žal priče zlorabam državnih organov in pravosodja v volilnih kampanjah. Najbolj očiten primer je bil leta 2014, ko je tudi Vrhovno sodišče s svojimi nezakonitimi in protiustavnimi odločitvami, kot je ugotovilo Ustavno sodišče, odločilno poseglo v volilno kampanjo s svojimi odločitvami. Z nezakonitim in protiustavnim zaporom vodje opozicije so bile zato volitve leta 2014 nepoštene. Pritožnik upa, da se praksa zlorab pravosodja v predvolilne namene ne bo ponovila tudi leta 2018 na način, da bi Vrhovno sodišče tokrat onemogočilo nastop listi Kangler & Primc Združena desnica – Glas za otroke in družine, Nova ljudska stranka Slovenije v volilni enoti št. 6 in s tem bistveno zmanjšalo število glasov ter s tem sestavo Državnega zbora. Pritožnik apelira na Vrhovno sodišče, da v letu 2018 ne sprejema nezakonitih odločitev in protiustavnih odločitev ter s tem ne zlorablja svojega položaja najvišje ravni rednega sodstva v politične namene.

6. Na podlagi vsega navedenega pritožnik predlaga, da Vrhovno sodišče:

- razveljavi odločbo prvostopnega organa in ugotovi, da je napačno določil delež zastopanosti žensk na listi pritožnika v šesti volilni enoti ter ugotovi, da je na listi dejansko 36,3% žensk, saj v 4 okrajih kandidira ženska, v 11 okrajih kandidira moški.

Kljub temu, da je argument pod točko 1. po mnenju pritožnika neizpodbojen in zadostuje za ugoditev njegovi pritožbi in je zadostna podlaga za razveljavitev izpodbijane odločbe z ugotovitvijo, da je na listi pritožnika v 6 volilni enoti 36,3% žensk, pa pritožnik, v primeru, da Vrhovno sodišče iz njemu neznanih razlogov ne bi sledilo argumentaciji pod točko 1, predlaga, da, za čimmanjšo škodo liste Kangler & Primc Združena desnica - Glas za otroke in družine, Nova ljudska stranka Slovenije, na teh volitvah prav tako razveljavi odločbo prvostopnega organa ter mu naloži:

a) da v zakonskem roku 3 dni da pritožniku možnost, da odpravi pomanjkljivosti liste na način, da v skladu z zakonom in internimi akti umakne z liste toliko moških kandidatov, da bi bila zagotovljena spolna kvota v skladu z njegovo napačno interpretacijo 43. členom zakona.

Ali

b) da sam prvostopni organ z liste umakne toliko moških kandidatov, da bo zagotovljena spolna kvota v skladu z njegovo napačno interpretacijo 43. člena zakona.

Glede na kratke roke in tekoča volilna opravila pa pritožnik predlaga, da v tem primeru sam drugostopni organ izvede predlog pto a) ali b).

7. Pritožnik drugo predlagano možnost, predlaga zgolj in samo zaradi, kolikor je mogoče zmanjšanja škode na teh volitvah, ker je volilna kampanja že v teku, saj bo v primeru, da ne bodo upoštevani po njegovem mnenju neizpodbojni argumenti pod točko 1, v nadaljevanju uporabil vsa pravna sredstva v Sloveniji in tujini za zagotovitev svojih pravic. Ta predlog zato v ničemer ne pomeni odstopa od, po njegovem trdnem prepričanju, neizpodbojnih argumentov in razlogov za ugoditev njegovemu predlogu za razveljavitev zadevne odločbe in ugotovitev, da je pogoju spolne kvote iz 43. člena zakona za listo Kangler & Primc združena desnica zadoščeno, saj je delež žensk na 36,3%.

S spoštovanjem,

Uroš Primc, predstavnik liste Kangler & Primc
Združena desnica – Glas za otroke in družine,
Nova ljudska stranka Slovenije

Aleš Primc, predsednik
Glas za otroke in družine

Franc Kangler,
Nova ljudska stranka Slovenije